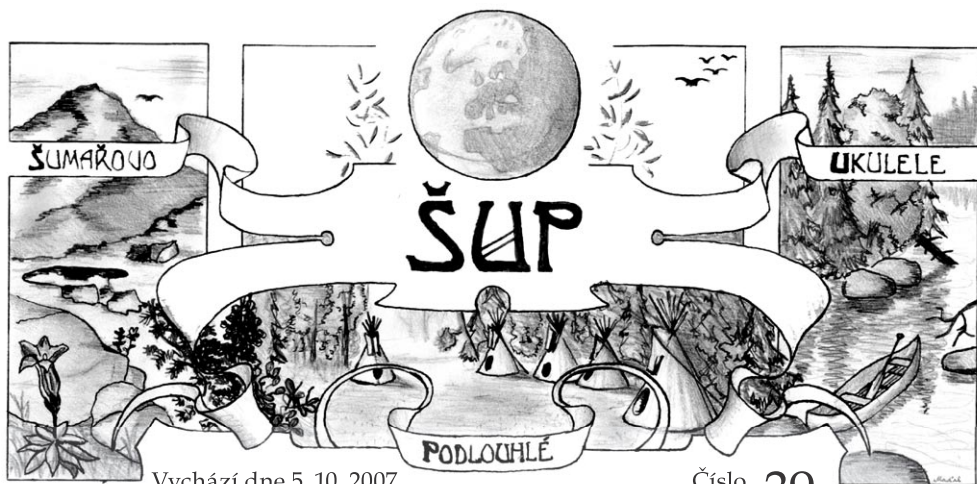

Vychází dne 5. 10. 2007

Číslo 39

Obsah

Kronika

Guláš Mikuláš	3
Vánoční kec a stromek	4
Zimní tábor – Libín	5
Hra po Praze	9
Pololetky	12
Puťák Jeseníky	14
Otevírání studánek	17
Velikonoční cykloputování	18
Cyklovýprava	20
Voda I.	21
Voda II. – první část	24
Voda II. – druhá část	25
Pytlíci cykloklubovka	27
Jarní sraz	29

NášUP

Kůň	30
-----------	----

Sraz fosilií

U příležitosti 40. výročí založení střediska pořádáme v úterý **6. listopadu** (místo lampionového průvodu) setkání současných a bývalých členů. Sledujte web www.vysehrad.org.

Bludiště
Lewise Carrola

Je to „slovní bludiště“. Cílem je dostat se od jednoho slova ke slovu druhému po jednotlivých krocích. Během každého kroku je možné vyměnit, vynechat nebo přidat ve výchozím slově jedno písmeno, vzniklé nové slovo ale musí opět dávat smysl. Počítá se počet kroků, které je třeba udělat. Obvykle se hraje s 26-písmennou abecedou – se slovy pracujeme tak, jako by neměla háčky ani čárky. Ovšem frajeři háčky respektují.

Uvedu příklad, jak předělat slovo „pes“ na slovo „kuna“ (řešení je daleko víc, tohle je na 7 kroků):

**PES – PAS – PAK – PUK –
LUK – LUKA – LUNA – KUNA.**

Proč čtu ŠUP

Medvěd hnědý
Ursus arctos

„V ŠUPu se obvykle dozvím, kam pojedou Pytlíci v létě na puťák, a tak si tam na ně mohu počkat.“

Dobříš
1980

A nyní soutěž: zkuste třeba změnit vodu ve víno (**VODA – VÍNO**), peklo v nebe (**PEKLO – NEBE**), švestky ve zlato (**ŠVESTKY – ZLATO**), případně projet trasu **PAŘÍŽ – DAKAR** nebo **ZEMĚ – MĚSÍC**.

Řešení uveřejníme v příštím čísle. Přemýšlet můžete sami nebo ve skupinách, výsledky házejte Ahalbertovi do registračky nebo pošlete na sup@vysehrad.org. Toho, kdo první dodá řešení všech pěti dvojic, čeká tabulka čokolády! ■

Guláš Mikuláš

2. prosince 2006

Guláš 2006 začal na malé pláži kus od Malostranské, a většina lidí se tam dopravila z klubovny po Kecu. Na místě jsme potkali ještě pár lidí, kteří jeli z domova, a rozdělili se na dva týmy na hru. Ta probíhala na Kampě a v okolí.

Hrací pole se rozdělilo na dvě části, a úkolem každé skupiny bylo přenášet papírky mezi dvěma stanovišti – Tatouch (pak Kule) a Jana. Na každém stanovišti hráči dostali na papírky čárku a na konci (nebo při uložení v průběhu hry) se počet čárek násobil (1=2b, 2=4b, 3=8b atd.). Ve svém poli pak oba týmy chytaly ty druhé.

Kolem poledne se skončilo a vrátili jsme se na místo srazu. Tam už myslím Alfons, Plác a další svázali lodě. Guláš se smíchal ze tří částí (nevím, kdo je přinesl) – pikantní, normální a neochucená. Potom jsme, dva trimarány a jeden kajak, vypluli pod Karlův most. Ti, kdo se nevešli, šli na Karlův most s tím, že taky kus guláše dostanou.

nou. Kajak měl trochu problém s pádlem, které si omylem nechal na jedné kánoji.

Pod mostem jsme chvíli pobýli a pak jsme se vrátili. Ti z druhého trimaránu měli co dělat, aby stihli vystoupit, než se k nim dostanou vlny z nějaké vyhlídkové lodi. Nakonec museli chvíli počkat na trimaránu.

Potom se trimarány vytáhly na břeh, rozvázaly a naložily k Hrochovi na přívěs. Ti šťastnější se odebrali rovnou domů, ti méně šťastní jeli spolu s Hrochem vykládat lodě. Zápis asi není moc přesný, ale víc si bohužel nepamatuju.

Zapsal Petr

Vánoční Kec a Stromek

15. a 16. prosince 2006

Jako tradičně jsme se sešli v pátek v podvečer v klubovně. Na program byly dvě důležité věci: volba Přemysla – tím se po zmatených formalitách stal pro příští rok Alfons, a příprava Vánoc. Ta nám vyšla podstatně lépe, neboť byla provázána jedním vánočního cukroví, pouštěním ořechových skořápek a občas i zpěvem částí koled. Vybraní jedinci v klubovně zůstali a dlouho do noci balili všelijaké dárky na zítřejší jezení pod stromkem.

Stromek

V sobotu ráno před Štědrým dnem jsme vyjeli hromadně do Bojova a odtud jsme se vydali po skalách a lesem směrem na Poradní skálu. Cestou jsme se dokázali vzájemně důkladně poztrácet, a tak nejvýznamnější atrakci, stádečko divočáků, potkala jen část z nás. Mezitím se rozpustila ranní jinovatka a na

skále nás již čekal celkem příjemný, slunečný a mírně studený den. Naštěstí rozdával potřebné teplo zapálený oheň. V mezidobí jsme zčásti natěžili, zčásti posbíra-

li jmelí. U ohně předal Maďal Alfovi prostřednictvím mobilní techniky přemyslovský kámen a my všichni pak vyslechli slavnostní řeč. Alfonsovu. A pronesl ji ústy. (Zřejmě usoudil, že pokud by ji pronášel někudy jinudy, soustředili bychom se na formu a unikl by nám obsah). Pak jsme ozdobili stromek, zpívali koledy u ohně a čekali, jestli nám někdo něco naježí. A překvapení: naježil. Každému podle jeho zásluh – někomu více a někomu méně užitečné věci. Domů jsme vyrazili ještě před padáním soumraku. Zúčastnili se: Vavřík, Myšák, Kuba, Jirka, Alfons, Pepa, Pibizuch, Kvíčala, Kule, Jana, Pavlína, Kačka, Wendy, Mungo, OMV, Vrápenec, Jírovec, Tatouch, Plác, Matěj, Honzík, Kubík, Máša, Horác, Tomáš, Saša, Vlaštovka s manželem, Strach s dcerou a manželkou, Petr Příbyl s dcerou a manželkou.

Tatouch

Zimní tábor

Libín

27. prosince 2006 – 2. ledna 2007

Letošní zimák byl v chaloupce u Prachatic, kterou na poslední chvíli sehnal Kule. Přípravu zimáku jsme ovšem nepodcenili, a tak jídelníček připravený Jirkou ještě dotvořil, možná spíše vytvořil Pibizuch. Závěrečnou korekci provedl Turbo s Kulem.

Plác, Kule a Tatouch naplánovali hru rýžování zlata a čtení z knihy Jacka Londona. Bohužel se později ukázalo, že zlatokopecské hře chybělo více rizika a náhody a po nakoupení veškerého vybavení už nešlo nijak taktizovat a hra ztratila přitažlivost. Nicméně drobné nedostatky této dlouhodobé hry vynahradiho hojně hraní Osadníků a Petěrburgu. A nebudu asi lhát, když řeknu, že se tábor vydařil. Jen škoda, že nebyl sníh na lyžování.

27. prosince

27. prosince se postupně scházíme na autobusovém nádraží Na Knížecí. Poslední, hned po bratřech Volkových, doráží Plác. Jízda autobusem proběhla bez zaznamenaných událostí.

Po příjezdu do Libínského sedla jsme se zabydli v chaloupce a vydali se na rozhlednu. Svítlo sluníčko a byly vidět Alpy. Chvilí jsme studovali, co je vidět za Kletí, jestli Poluška, Kohout, nebo Myslivna. Pak jsme svoji pozornost obrátili k Boletickým horám. A pokusili se identifikovat Knížecí stolec a Chlum.

28. prosince

Na 28. prosince plánujeme celodenní výpravu. Turbo a Kule plánují popojetí vlakem. Máme odjet ze Skříněrova v 8:05. Vstáváme ještě za tmy. Východ slunce nás zastihne na zastávce Skříněřov. Bohužel vlak nás zde nezastihne. Ve všední den

nejede! Jdeme pěšky směrem k vojenskému prostoru Boletice. Procházíme kouzelnou jarní krajinou. Procházíme bývalými vesnicemi, zčásti i vojenským prostorem, obdivujeme kamenné zídky v lese. Sedláci nosili kameny z budoucího pole na kamenné zídky celé generace, než vyčistili svá políčka od všech kamenů. Na závěr našeho putování si dáváme sportovní vložku. Běžíme zhruba 4 km na nádraží v Pěkné. A zdá se téměř nemožné vlak doběhnout, Turbo dobíhá na zastávku právě včas, aby vlak zastavil. Poslední dobíhá Vavřík s Kulem. Dobře jsme si to načasovali. Ahalbert by nám dobíhání vlaku záviděl. Průvodčí nás nechá vydechnout a pak teprve kupujeme lístek. Ve Volarech si jdeme prohlédnout město, kupujeme čokoládu a petrolej. Slunce právě zapadá, když vystupujeme z vlaku ve Skříněřově. Cestou k chaloupce vytváříme teorie, jak zamrzají louže. Teorie huďbymilovných – trpaslík s houslovými klíči – je nahrazena teorií vsakování vody do země. Na místo vody se dostává vzduch. Okraje této bubliny postupně zamrzají, a tak vzniknou

ony ledové přepážky. V chatě jsme již za tmy.

29. prosince

29. prosince spíme dlouho. Nicméně ne tak dlouho, jak bychom si přáli, protože nás budí Turbo, že krupičná kaše vystydne, když ji nesíme. Nepříliš radostně tedy kolem 9. hodiny vstáváme. Plác jde prozkoumat rybník. Vyrobit hrablo a začínáme odhrabávat sněh. Podaří se nám vytvořit krásnou ledovou plochu. Hrajeme hokej 4 na 4. Pak Plác s Tatouchem nařežou led a vyrobí kameny na curling. Tatouch se stává přeborníkem v míření. Postupně se i my ostatní dopracováváme k poznání, jak správně nametat ledové odštěpky, případně leštit dráhu kamene.

V chatě nám Plác dal úlohu s knihomolem. Tento červík prožírá 10svazkový slovník zasunutý v knihovně od prvního listu prvního svazku až po 100. list 10. svazku. Každý svazek má 100 listů (poznámka korektora: autor ulohy ani autor zápisu nevědí, že „knihomol“ knihy nežere, ale hltá). Stegy se rozhodl úlohu vyřešit empiricky a asi

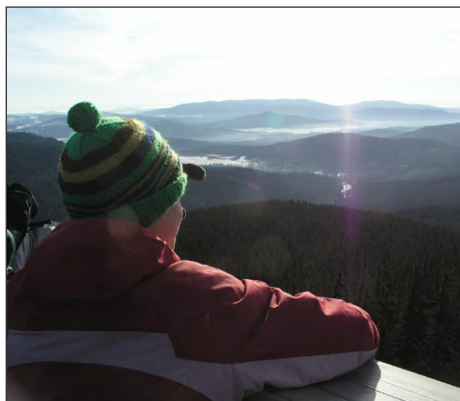
3x přepočítal listy ve Vavříkově knize. Ku podivu prostě počítání listů k ničemu nevedlo. Turba úloha nejdřív popudila, ale nakonec ji vyřešil a byl rozradostněn svým objevem. Došlo i na luštění jednoduchého, avšak skrytého řešení (rozděl libovolným potem úseček namalovaný tvar na 7 naprosto identických dílů). Tatouchovu úlohu najít jinou dvojici českých slov, kde přidáním předpony „ne“ nedojde k změně významu, podobně jako u slov stvůra a nestvůra, nikdo nevyřešil. (Pozn.: dodatečně vyřešil Stegy).

30. prosince

30. prosince opět vyrážíme na ranní vlak do Skříněřova. Tentokrát je sobota a vlak jede. Plác vstává solidárně s námi, ačkoliv odjíždí až v poledne z Prachatic. Pibižuch s Vavříkem systematicky zdržují, a tak vyrážíme pozdě. Loučíme se s Plácem. Od poloviny cesty běžíme. Vlak naštěstí stihne. Tentokrát přestupujeme ve Volarech

na vlak do Zatoň. Cestou na Boubín hraje asociace. Hledáme následovníka krále smrků v pralese. Na vrcholu Boubína je nová rozhledna. Je však nádherný slunečný den, a tak nám ani nevaří prudký vítr. Kocháme se pohledem na Alpy. Z Boubína jdeme přes oboru Na rozcestí na Kubrnech. Zde obědváme a rozdělujeme se na 2 skupiny. Tatouch s Turbem jdou pěšky do chalupy, zatímco Pytlíci, Štíři a Kule jdou do Volar do bazény. Podaří se jim koupit lístek do sauny. Po počátečních rozpacích se nakonec přeci jen vyhříváme v teplé sauně. Po důkladném prohrátí se osprchujeme studenou vodou a skáčeme do venkovního ledového bazénku. Nakonec si ještě zaplaveme, umyjeme se, vysušíme fénem a spokojeni odcházíme na vlak v 18 hodin z Volar. V 18:18 jsme ve Skříněřově. V chaloupce jsou již Turbo a Tatouch a pracují na večeri. Vzájemně si pak vyprávíme zážitky ze samostatné části výpravy. Pochopitelně

opět dojde na hraní deskových her a těžení zlata.

31. prosince

Vstáváme až kolem 11. hodiny, musíme naštipat nějaké dřevo. Potom hrajeme hokej a curling. Bohužel je obleva, a tak ledové kameny moc nejezdí. Odpoledne pečeme v troubě 3 kuřata. Večer přijíždí Maďal. Konečně se dostane ke slovu kytara a Turbo s Maďalem začínají hrát z „bible“. Stegy si jde lehnout ještě před půlnocí a neužije si výstřelů světlic na začátku Nového roku. Plní novoročních předsevzetí usínáme.

1. ledna

Máme naplánovaný výlet na Plešné jezero. Ráno však prší. Zalézáme zpět do spacáku. K snídani si dáváme Tatouchovy vánočky. Hrajeme deskové hry, venku je hotové boží dopuštění. Od západu se na nás žene spousta vody v podobě prudkého lijáku, do toho ještě strašlivě fouká vítr. Z chalupy raději vůbec nevycházíme a říkáme si, jak by asi bylo v týpí v Rychlebských horách. Raději rychle zapuzujeme ošklivou představu vlhkého týpí a jdeme hrát osadníky. Večer odjíždí Turbo a Tatouch. Magyal

začíná kapalnit písničky. Tentokrát neběží liška k Táboru, ale řadí všude zlý revizor. Po přehrání celé „bible“ na téma revizor jdeme konečně spát.

2. ledna

Ráno v půl osmé vstáváme. Máme v plánu navštívit bývalou úzkorozchodnou železnici ze Spálence do Arnoštova a do vojenského prostoru. Železnice byla postavena v roce 1918 pro svážení dřeva po větrné kalamitě a následném přemnožení lýkožrouta. Pěšky jdeme přes Svinovice do Zbytin. Magyal dokumentuje zdejší gotický kostel. Dojdeme až na nádraží do Spálence. Zde začíná naše objevná cesta. Nacházíme odbočku z hlavní trati. Podle délky pražců je jasné, že jde o normální rozchod. Na náspu vedle však nacházíme zbytky úzkorozchodky. Jednalo se o překlaďště. Magyal nachází výhybku. Postupně nacházíme i kus úzkorozchodné kolejnice. Po trase železnice se dostáváme až k bývalému mostu pes Blanici. Pibižuch se neúspěšně pokusí spadnout do vody. Naštěstí tak neohrozí populaci perlorodky říční, ani nevyžene žádnou vydru z dou-

pěte. Po železničním spodku dojdeme do Arnoštova. Magyal ještě prozkoumává zbytky trati přímo ve vesnici. Objevuje zbytky mostu. Násep ukrývá kusy skla, asi odpad z bývalé sklárny. Zvláště modré sklo vypadá atraktivně. Je však asi rychle vyrazit zpět. Zpátky postupně zrychlujeme. V chalupě Stegy bezvadně uklidil, a tak si dáme jen něco menšího k obědu. Jíme Maďalovy sýry. (Zvláště kozí sýr je velmi silný. Dovolil bych si říci, že téměř příliš). Ale kaž-

dému chutná něco jiného, a tak se zdržím dalšího hodnocení.

Na poslední chvíli ještě štípáme nějaké dřevo a zavíráme okenice. Autobus v pohodě stíháme.

Kule

Hra po Praze Zahradníková pomsta

27. ledna 2007

Sešli jsme se v 9:50 na Andělu. Rozdělili jsme se do skupin a vyrazili směrem k nějaké kavárně, kde jsme se měli setkat s Nickem Carterem. Řekl nám, že Zahradník za sebou nechal nějaké stopy a že ty by nás za ním měly dovést, další informace jsme se měli dozvědět v novinách, také nás varoval před Zahradníkovými komplici. Když jsme se měli vydat na cestu, většina skupinek tam ještě postávala a jenom my jsme byli tak chytrí, že jsme vyrazili hned, takže jsme měli velký náskok. Když jsme našli všechny stopy (obrázky kytek), tak jsme měli jít za překupníkem,

tam jsme zjistili, že stačilo jenom 5 kytek (my jsme se honili za všemi, takže jsme asi náskok hodně ztratili). Překupník nás poslal za němým chlapcem, který pořád opakuje, že dva a dva jsou čtyři, a ten že se kouká na další indicii. V ulici, kde měl být, jsme ho ale nemohli najít, až mě napadlo, že by to mohla být socha na jedné z budov. Indicie nás poslala k paní, která prodává čaj, a my jsme mysleli, že po nás bude chtít čaj, výměnou za další zprávu (překupník nám totiž nabízel taky čínský čaj, tak nás to zmátlo), takže jsme šli ještě pro jednu kytku, abychom měli na čaj a protože to nebylo daleko, tak jsme zkusili

Úvodní instruktáž v baru Obratník, výklad podává detektiv Nick Carter (Dave) a jeho pomocník inspektor Kuřátko (Klouzek). Na plátně je skryt Zahradník převlečený za šamana.

jít za čajovnicí bez čaje. Ukázalo se, že jsme opravdu čaj nepotřebovali. Ta paní nám dala čaj a na dně jednoho kelímku byla přilepená zpráva, že máme jít do Náprstkova muzea, říct pokladní heslo „Adéla ještě nevečeřela“ a pokladní že nám dá další zprávu. Museli jsme tam trochu běžet, protože nás dobíhala další skupina. Z muzea jsme měli jít do ulice Hlavsova, tam se totiž Zahradník stýká se svým komplicem. Tam jsme zjistili, že ten komplic je Nick Carter (Čočka to ale pochopila trochu pozdějš) a že bude na Střeleckém ostrově. Tam nás uplatil tím, že nám pomůžte chytit Zahradníka a že nám bude každých deset minut posílat, kde se Zahradník zrovna nachází. Bohužel, poslal nám jenom tři esemesky, a tak nám hledání trvalo trochu déle. Nakonec jsme s jeho tělesnými tekutinami dorazili do laboratoře a následně do policejní základny jako pátí (smůla, s takovým začátečním náskokem). Na základně jsme dostali diplomy a rozešli jsme se domů (Když my šli domů, tak ještě nějaké skupiny ani nebyly v cíli:-).

napsal Jirka

Hra po Praze začala na Andělu. V jedné kavárně jsme shlédli úvod o Nicku Carterovi, „největším americkém pátrači“. Rozdělili jsme se na skupiny po třech až čtyřech lidech (já jsem byl s Matějem a Adamem) a podle novin měli vypátrat zločince Zahradníka. My jsme noviny moc nečetli, a tak jsme vyrazili za Hlukovou sku-

pinou. Ukázalo se, že nevěděli kam jdou (bohužel šli přesně na opačnou stranu), a tak jsme se za chvíli odpojili a šli za Davidem k Vltavě. Tím se nám asi za 20 minut povedlo se dostat na mapu. Pak jsme měli hledat kytky, rozmístěné v okolí Staromáku na zdech. My jsme si to trochu špatně rozvrhli (asi dost moje chyba), a tak jsme byli hodně pozadu. Když jsme měli všechny kytky, šli jsme za překupníkem (kytek bylo potřeba jen 5). Předpokládali jsme, že jsme úplně poslední, a to nám slova „Pospěšte si, mnozí tady už byli“ jen potvrdila. Překupník nás poslal do Klášterní ulice. Sice jsme nepochopili to s tím němým chlapcem, ale cestu jsme za chvíli našli. Šli jsme tedy na Ovocný trh, kde jsme nejdřív chvíli postávali a pak dostali čaj s odkazem do Náprstkova

muzea. Odtud jsme šli do průchodu mezi Melantrichovou a Michalskou. Tam měly být stopy po Zahradníkovi, ale nám tam zbyla jen nekonkrétní kytka. Matěj zavolaal některé ze skupin, které byly téměř v cíli. Bylo nám řečeno, že máme jít na Střelecký ostrov. Cestou jsme potkali ještě jednoho pomocníka Zahradníka („Jsme úplně poslední?“ – „Už tu dlouho nikdo nebyl.“ – „Hm.“ – Tak si tu chvíli počkejte.“). Na Střelečáku jsme se dozvěděli, že pomocník Zahradníka je vlastně Nick Carter. Ten

slíbil, že nám každých 10 minut pošle SMS o tom, kde je Zahradník. Asi za 3 minuty jsme dostali něco jako „9-rubín-malostranské náměstí“. Tam jsme Zahradníka našli.

Tajemný zahradník baron von Kratschmar se svou družkou

Ještě jsme šli do policejní laboratoře s nějakým vzorkem, který nám Zahradník dal, a tím hra skončila. Když jsme dohráli, zjistili jsme, že hodně skupin už jelo domů, pár hru nepochopilo a ještě jedna skupina dorazila po nás. Tak jsme taky jeli domů.

zapsal Mat

Sraz byl v 9:50 u Anděla. Když všichni došli, rozdělili jsme se do skupin po 3–4 osobách (já jsem byl s Hlukem, Petrou a Frantou) a šli jsme do nějaké budovy. Tam jsme se po zaplacení poplatku 20Kč dívali na krátkou ukázkou z filmu Adéla ještě nevečeřela. Po chvíli k nám měl krátkou přednášku americký detektiv Nick Carter. Řekl nám o nebezpečném zločinci Zahradníkovi, který se zdržuje v Praze, kde spáchal mnoho mordů, a kterého máme vypátrat. Pomoci nám měly názvy rostlin nalepené na místech činů. Nick Carter nás také upozornil na Zahradníkovy pomocníky, kteří nás mohou pozdržet na pět minut, pokud nás chytí. Po odchodu z budovy se skupiny rozešly, my jsme omylem vyšli mimo mapu. Když jsme zjistili, kde

jsme, našli jsme šest rostlin a pět z nich jsme v Dušné ulici vyměnili za informaci o Zahradníkovi, ve které stálo, že k další informaci nás dovede Franz Kafka. Pochopili jsme, že Kafka je socha, která ukazuje na lampu před sebou. Dlouho jsme nic nemohli najít, ale po delší době nás papír na lampě dovedl k Zahradníkovi bývalé přítelkyni, která na Ovocném trhu prodává čaj. Ta nám dala kelímek s čajem, na jehož dně byl papírek s textem říkajícím, že se máme v pokladně Náprstkova muzea ohlásit heslem Adéla ještě nevečeřela. Pokladní nám po vyřčení hesla dala obálku s papírem. Po přečtení jsme se podle pokynů vydali do Zlaté ulice, kde jsme si přečetli dopis od Cartera Zahradníkovi, podle něj jsme se dostali na Střelecký ostrov, kde jsme chytili Cartera. Ten nám slíbil, že nám bude každých 10 minut posílat SMS, kde je Zahradník. Nejdřív nás naplano poslal k italskému velvyslanectví, kde všichni čekali, ale pak nás poslal přesně. Od Zahradníka jsme dostali nějaký vzoreček, se kterým jsme šli do laboratoře a pak na policii. Jelikož někdo čekal u vyslanectví dlouho, byli jsme na policii čtvrtí.

zapsal Vláďa za družstvo Bambule

Ostražití pomocníci Nicka Cartera (zleva Věšák, Čočka a Adam) v baru Obratník

Pololetky

1. – 4. února 2007

Ve čtvrtek přesně v 16:37 jsme se sešli na Černém Mostě, nástupiště 3. V této výpravě nás odjíždělo 16 (Adam, Pavča, Kačka, Kuba, Já, Te(Te)reza, Madla, Hluk, David, Píba, Pepa, Jana, Turbo, Kule, Jírovec a ...). Čekaly tam už Ještěrky. Auto-bus přijel v 03 a pak jsme jeli asi 1:57 hodiny. Řešily jsme Madliny a Te(Te)reziny kamarády (pozn.: z pravopisu je zřejmé, kdo je „řešil“). V 7 hodin jsme přijeli do Desné, tam jsme si připevnili lyže na batohy a šli, s mnohými přestávkami na čaj, až k chatě na Novině. Ve chvíli a při smíchu jsme roz-táhli spacáky my v horní chalupě (Štěrky, Hadičky, Jana a Jíra). Jana se snažila topit :-)). Usnuli jsme rychle při čtení Čtyřlístků.

2.

Probudili jsme se v 10:00 díky zavřeným okenicím. Já jsem odnesla erár a šla se na-jíst do dolní chaty. Ostatní přišli za chví-li. Pomalu jsme se začali dohadovat, kdo s kým a kam půjde. Přijel Sova. Když bylo dvanáct a my byli poslední v chatě, až na Adama a Kuleho, přišel Sova a bouchl dveřmi. Konečně jsme to díky němu zača-li hrotit. Počkal na nás, již nenaštván, na rozcestí. Šli jsme takovým krpálem nahoru, kterej ještě k tomu nebyl moc vyslapa-nej. Asi po hodině a půl cesty jsme se do-stali na Promenádní, kde mi všichni (poz-ději až na Te(Te)rezu) začali ujíždět. Madla se Sovou ujeli úplně a Jírovec čekal tak po 2 km. My s Terezou jsme šly volným kro-kem a dojely jsme je až u boudy na Téčku. Dali jsme si TATRAnku a jeli po hlavní až k odbočce na Soušskou cestu. Ty bylo fůj hrozný. Ač to bylo celé z kopce, tak člověk musel furt šlapat. Když jsme vyšli, tak Jíra uviděl přehradu a začal již ve tmě přelej-zat vrátka, pod kterejma nic nebylo (jen asi 6 m volného pádu). Hned se přidal Sova a tak nám nezbylo než lézt dírou tak asi 40x25 cm. Nakonec vše dobře do-padlo a my si užili procházku po přehra-dě. Na konci přehrady byl jen plot a Jíra

Dva osadníci z Katanu a jeden kibic z Katanu (zleva Adam, Plác a Sova)

dělal, jako že padá, či co. Nandali jsme si lyže a jeli skopce kolem kdoví čeho. Pak už nás čekala jen cesta pěšky k chatě. K večer-i byly jáhly à la miláno. Přesunuli jsme se do společenské místnosti, kde jsme pa-řili ping-pong. Potom jsem ji ještě zahrála Petěrsburg a Citadelu a pak jsme byli vy-zváni k odchodu (tedy Ještěrky a Pytlíci, ti ostatní už dávno spali). Jo ještě zpátky: hráli jsme taky kus Aktivit (popis) a pro-hráli jsme asi 1:2. V pokoji jsme ještě četly dámské časopisy typu ELLE, Joice...

3.

Dnes jsme díky aktivitě Jany byly vzbuzeny již v osm, a to rozsvícením světla nad hlavou a rykem Hadiček připravujících se na běžky. Nakonec odešly a my dostaly zá-viny po Hadičkách. Všichni odjížděli, jen Pytlíci stáli pod okny, a tak nám to neda-lo a začaly jsme otevírat okno a vykukovat

na ně ve spacácích. Házeli sněhové koule, a tak jsme zavřely okna, i když sněhová kou-pel již byla od Jany a od Alfonse. Diskuto-vali jsme o Maďalovi a Vrápencově bratru a jiných vztazích pod záminkou, že plá-nujeme trasu. V jedenáct přišel Sova alias profesor tělocviku, nakonec ale odešel sám. Začali jsme to hrotit a vyhrotili jsme to do situace, že jsme hráli ping-pong.

Ve čtvrt na jednu jsme konečně vyjeli po lepší cestě než včera. Asi po hodině cesty ve vánici jsme se usadili v posedu, jedli chleba a metali 3-bit. Odešli jsme a jeli dál z kopce do kopce atd., až jsme dorazili na silnici a já začala bruslit, tudíž Tereza, je-doucí jen klasicky, měla nevýhodu. Do-obědvali jsme na Téčku, v tý boudě jsme zkoumali tamější fusekli. Poté jsme za-slechli známé hlasy, které ale byly jen pře-ludem. Když jsme už ale vyrazili, rozjeli jsme se a zase bruslili po Promenádní až k místu, kde byla odbočka na krpál z prv-ního dne dolů. V krpálu jsem neusále pa-dala a ze spadlé Terezy jsem najednou vi-děla něco fousatého, malého, černovlasého, lezoucího. Hned nám povídal o koupání v protržence. Jírovec se odpojil a jal s Al-fem. Hodně jsem padala, a tak holky furt čekaly. Ten kus pěšky jsme řešily dárky a přezdívky. U chaty čekaly Hadičky a Adam s Kubou se sněhulákem.

Vařily jsme večeri – bramborovou kaši. První várka ušla, druhá byla velmi mléč-ná a třetí várka byla a musela být nejlepší, páč už nějak nebyly párky, páč jsem je blbě spočítala. Byla však dobrá i bez nich, se sýrem. Hráli jsme další 2 kola Aktivit (pan-tomimu) a prohráli 9:14. Poté jsem hrála Osadníky a v jedenáct nám Jana řekla, že ve dvanáct budou Ještěrky a Pytlíci v po-steli. Tak jsme do 12 dali obíhačku. Nahore v pokoji jsme pak ještě drbaly, kuly pikle a dělaly si test „jak moc potřebujete muže“. Poté jsme ulehly k dočasnému spánku.

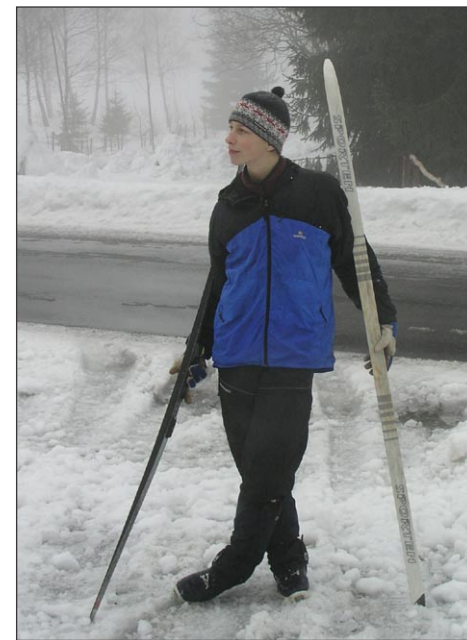
4.

Vzbudily jsme se v půl jedenáctý a hned jsme dostaly naservírovanou snídani až do postele. Deset minut po nosiči snídaně

(Kvíčalovi) přišel Píba, že se jde hrát Hon na lišku. Samozřejmě jsme protestovaly, páč jsme snídaly, ale nakonec nás vyhnal Alf. Stejně se pak ale ještě čekalo, takže to bylo na nic. Po skupinách z Aktivit jsme hráli hru. Schovávali se – první skupině to trochu kazil Plác a jeho zářivě červená čepice. Vyhráli útočníci. Naší skupině vy-myslel bojový plán Jíra – hustník. My s Tur-bem se na to vykašlali s dělali druhou linii, po proražení první. Nakonec jsem ale ani já neodolala Madlině kouli. Vyhráli zase útočníci. Jírovec všem holkám s výjimkou Madly sebral čapky, já s Terezou jsme ho však zastavily a čepice mu sebraly.

K obědu byl švédské stůl s přebytkem jídla. Poté se vyrazilo takovou fuj-ces-tou, která klouzala. Na nádraží jsme jedli muesli a pili čaj. Do prvního vlaku jsme se málem nevešli. Ten do Prahy už byl ale na-štěstí volnější. Hráli jsme dámu v poklidu a pohodě. Sova dělal zvukovou kulisu. Bylo to fajn. Cesta ubíhala rychle, a tak jsme před Vysočany udělali kolečko a pomalu všichni vystupovali.

Čoči

Put'ák Jeseníky

28. února – 4. března 2007

Scházíme se ve středu večer v klubovně. Dorazili sem jen Kule, Tatouch, Kotul a já (Vrápenec). Spát jdeme něco po jedné hodině v noci. Ještě jsme si dobalovali a připravovali jsme se na cestu. Vstáváme ve 3:30, rychle balíme a vyrážíme na hlavní nádraží. Ještě se popovezme noční tramvají z Nuselských schodů na Pavlák a odtamtud už jdeme pěšky. Na nádraží kupujeme lístky a jdeme se usadit do vlaku, který se rozjíždí v 4:47 do Zábřehu na Moravě. Zabereme dvě kupátka a pohodlně dospíváme zbytek noci na lavicích.

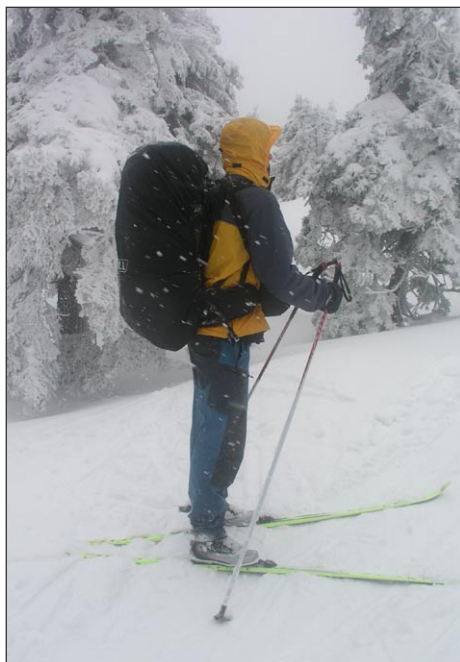
V Zábřehu na nádraží kupujeme čerstvé rohlíky a snídáme. Asi za dvacet minut se přesunujeme vlakem Regionova do Šumperka a odtud busem asi 20 km severovýchodně do zastávky Skřítek, kde vystupujeme. Je asi deset dopoledne a my už jsme konečně na horách. Jdeme ještě 2 km pěšky po zelené pak se já a Kotul převlékáme do

Kotul mění běžky pod Šerákem

běžeckého a nazouváme běžky. Je celkem hnusné polární počasí. Mlha a trochu poprchává déšť se sněhem. Prudce stoupáme asi 400 výškových metrů až na hlavní hřeb, kde čekáme na Kotula, kterému nejde vůbec namazat, což teda nikomu z nás taky ne. Tatouchovi to taky klouže, a tak jde vzadu s Kotulem a já s Kulem se vydáváme napřed, aby nám nebyla zima.

Sníh, který padá z nebe, se mění spíš v déšť. Je opravdu nevlídné. Konečně se dostáváme, tak kolem třetí hodiny odpolední, k Jelení studánce, kde je taková kamenná útulna. Zalézáme do ní a jsme rádi, že jsme jakstak v suchu, i když vlhkost vzduchu je snad 150%. Tatouch s Kotulem doráží asi za 10 minut. Nakonec se shodujeme, že zde přespíme (poznámka korektora: tady Vrápenec napsal shodujeme, ale já si na žádné schody nepamatuji). Na podlahu pod sebe dáváme naše stany a na ně všechno co máme, jen abychom se odizolovali od studené kamenné podlahy. Tavíme sníh a vaříme z něj čaj a večeři.

Vrápenec v chumelenici pod Vřesovou studánkou

Pátek

Ráno se vzbudíme do stejného dne jako byl den předtím večer. Kotul si dal sušit kalhoty a ty mu ztvrdly na beton. Venku je kolem nuly a padá sníh nebo déšť. Fouká silný vítr, ale naštěstí v našem směru cesty. Balíme a kolem poledního opouštíme kapličku. Nazouváme běžky a jdeme mírně dokopce po hřebeni.

Vítr v zádech je tak silný, že nás žene dopředu. Bohužel se za chvíli stočí a místo dopředu nás žene do strany a to už není tak příjemné. Na chvíli se dokonce rozplyne mlha a nám se naskýtá pohled na Jeseníky. Pak se kloužeme stále dál po hřebeni za naprosto stálého počasí. Na konci hřebenu sjíždíme po sjezdovkách s Kotulem k chatě Ovčárna a čekáme na Tatoucha s Kulem, kteří to obcházejí na sněžnicích.

V jednom bufetu dáme horký čaj a pak vyrážíme po úbočí Pradědu k chatě Švýcárna. Kousek za ní zapadneme do lesa a začínáme kopat zákopy na stany. Kule porídil do klubovny nové oddílové stany, a tak je poprvé zkusíme postavit. Ukazuje se, že jsou celkem v pohodě, a tak už skoro

Nocležiště za Švýcárnou

za tmy vaříme kaši s uzeným a zalézáme do stanu a jdeme spát. V noci sněží.

Sobota

Vstáváme, snídáme musli a když rychle zabalíme, jdeme zpět na Švýcárnu pro vodu do termosek a rozpouštíme v ní tang. Kolem poledního vybíháme upravenou stopou směr Červenohorské sedlo. Všude je hodně lidí, ač je počasí tak nevlídné.

Na sedle si dáváme oběd v jedné pěkně hnusné autobusové zastávce a pak jdeme ještě na čaj do restaurace. Lyže jsem si od-

Chata na Jelení studánce, pohled zevnitř

ložil normálně v lyžárně. Jaké je ale moje překvapení, když se vrátím zpět: zjišťuji, že mi někdo asi omylem vyměnil hůlku za svoji podobnou, ale o 10 cm kratší. Tak chvíli čekáme, jestli se nevrátí a nevymění nám ji zase zpět, ale když se tak po hodině nestane, musíme vyrazit do kopce na Vřesovou studánku. Ta kratší hůlka je v jednom místě obmotaná izolepou a asi po 3 km mi právě v tom místě praská, a tak je mi jasné, proč mi byla vyměněna.

Vřesová studánka je taková kaplička, z níž vytéká pramínek s vodou. Tak nabíráme plné láhve a jdeme ještě asi kilometr na vrchol. Odtud cesta pěkně strmě padá z kopce. Tak jedeme a padáme až do sedla, kde jsme už za tmy. Rychle vykopeme místa na stany a uvaříme večerí a pak už hurá spát.

Neděle

Probužíme se do celkem pěkného dne. Dokonce na chvíli zahlédneme sluníčko. Snídáme a balíme. Nazouváme běžky a jedeme přes kopec Keprník (1423 m. n. m.), kam je zajímavý výstup, ale ještě zajíma-

Vrápenec ve vratech do Jelení studánky

*...sem ptáci, laně chodí pít pod javorový kmen,
ti ptáci za dne bílého, ty laně v noci jen...*

vější je sjezd z něj. Nakonec se všichni šťastně dostaneme s nezlomenými nohama a lyžemi na rozcestí pod Šerák, kde si dáváme oběd, a už víme, že nás čeká jen pěkný sjezd po sjezdovkách dolů.

Nejprve ale jedeme tak 3 km dlouhou a 1 m širokou cestou poměrně rychle dolů. Z pluhu už mě bolí nohy, a tak jsem rád, že už jsem konečně u sjezdovek. Tady čekám 15 minut na Kotula a pak ještě asi 30 minut na ostatní, takže mi začíná být poměrně zima. S Kotulem vyrážíme po sjezdovkách dolů a Kule s Tatouchem to objíždí někudy okolo po cestách. Telemarkový sjezd dolů do Ramzové měl opravdu pěknou sportovní hodnotu s prvky adrenalinu.

Dole s Kotulem opět čekáme a pak všichni dohromady vyrážíme na nádraží. Tady se převlíkáme a pak už jen nasadíme do vlaku a jedem zpět do Zábřehu na Moravě a pak rychlíkem do Prahy. Putování to bylo moc pěkné, i když počasí nám moc neprálo, ale o to bylo putování víc polární a zimní.

Vrápenec

Otevírání studánek

24. března 2007

Jaro již bušilo hlasitě a neodbytně na dveře, když přišel čas jako každoročně odemknout studánky a vpustit ho mezi nás. Tradice jsou pěkná věc, ale netřeba na nich lpět za každou cenu. Proto jsme letos nevyrazili směr Jince, ale do oblasti Českého krasu. Místo i čas odjezdu bylo tajné, alespoň se mi tak zdálo, jakési kusé informace se mi podařilo vylomit z Kuleho až v pátečních nočních hodinách. Výsledek byl, že v sobotu ráno jsem stepovala asi ¾ hodiny na liduprázdném Zličíně. Příjemně mrazivě mrholilo. Časem se mi dostalo informace, že trosky Pytlíků a Štírů s Kulem

Pohled shora na Svatý Jan pod Skalou

a Tatouchem jedou metrem, nepamatují si čím ani kdy odjíždíme, ale rozhodně tomu nemám dovolit odjet bez nich. No, nevím přesně, pod kterou šťastnou hvězdou se Kule narodil, ale zase to stihli.

Vystoupili jsme ve Svatém Janu pod Skalou, nasadili pochodovou výstroj, pokochali se monumentální stavbou, přečetli poučné informace a vydali se vzhůru a dál směr Králova studánka. Cestou jsme počítali krásy letošní flóry.

U Královy studánky spal Alfons, který nám zanechal vzkaz se svou PŘESNOU polohou – 100 m SZ od studánky – a s pokynem, že ho máme jít vzbudit. Když vzbudit, tak s plnou parádou. Jako v hote-

lu – vzbudili jsme ho telefonem. A opravdu, za chvíli se na jihovýchodě objevila známá postavička.

Než jsme stihli poobědvat, dorazili ještě Hadi a Hadičky. Společně jsme odemkli studánku, probudili několik mloků a zahřáli se hrou na Škatulata.

Potom jsme sebrali společné síly k závěrečné bitvě s Moranou.

Upletli jsme několik nových starších žen a v Srbsku jsme je svrhli z mostu do řeky Berounky. Doufejme, že se z Hamburku jen tak brzo nevrátí a užijeme si dlouhého a teplého jara, léta i podzimu.

Saša

Velké plus znamenala naše výprava pro průběh letošního počasí, jak ostatně symbolizuje i dřevěná konstrukce na vrcholku skály

Velikonoční cykloputování

5. – 9. dubna 2007

Letošní Velikonoce byly neobvyklé, nebyl to normální puťák, ale jelo se na kolech.

Po obvyklém srazu na Hlavním nádraží jsme se odebrali rychlíkem do Veselí nad Lužnicí. Ze začátku byl sice problém s tím, že na kola jsou potřeba místenky, ale ten jsme vyřešili tím, že jsme se prostě do toho vlaku nacpali a nakonec nám jízdné i s kolem vyšlo levněji, než kdybychom si kupovali místenky. Z Veselí jsme popojeli asi kilák na kole a ubytovali jsme se u jednoho rybníka.

Ráno jsme vyjeli směr Třeboň. Vavřík dělal kousek od tábořiště blbinky, ale to se mu nevyplatilo, neboť se posléze na to vysekal. Kousek od Třeboně u jednoho rybníka jsme si dali oběd, podívali se na potápky roháče a Sova si tam zapomněl helmu. Při čekání na něj si Kvíčala vypůjčil kleště a dal si výš sedlo, které měl až do teď hrozně nízko. Z Třeboně jsme se dali kousek

lesem. Byla to dobrodružná jízda, zvlášť když jsme museli přesakovat potok v hlubším korytě. Pokračovali jsme kolem Stříbrce až ke Klikovu, kde jsme se vykoupali v zatopeném lomu Pískovna. Utábořili jsme se nedaleko na místě, kde byl Sova kdysi na táboře.

Ráno přijel Tatouch (asi ve 12 hodin ☺). Vyjeli jsme směr Paříž a Londýn (opravdu, nedělám si legraci. Kousek od našeho tá-

Historie hradu Landštejn je dodnes plná nejasností a prázdných míst...

bořiště byly vesničky pojmenované Paříž, Velký a Malý Londýn, Nový York a Bosna). Oběd jsme si dali na louce, kde kdysi stávala vesnice. Protože nám Alfons před výpravou řekl, že mu tady v té oblasti máme zamluvit baráček, udělali jsme mu pár fotek jednoho ještě stojícího domu. Pokračovali jsme podél hranic až do Nové Bystřice, odtud dolů k rybníku Kačer, kde jsme se utábořili. Cesta sem ale byla taky dobrodružná, asi tak na každé druhé křižovatce jsme zabloudili, a tak jsme se dostali až k hranicím. Na hranicích byla díky bohu mapa, tak jsme se konečně zorientovali. Po rozbytí stanů jsme si dali večeri (Kulecí sekou) a šli spát.

V neděli jsme to vzali přes Hadí vrch nad bývalou vesnicí Rajchětov. Dál na hradu Landštejně jsme si dali oběd. Nezapomněli jsme si ale nejdříve prohlédnout hrad.

Romavský rybník, místo našeho noclehu

Byl tam nějaký šílenec, který se stavěl na kamenné zábradlí a dělal frajeřinky. Pokračovali jsme asi 50 km dál ke Kamenici nad Lipou, kde jsme se u jednoho rybníka utábořili (je to zajímavý, ale pokaždý jsme tábořili u nějakýho rybníka...). Po večeri jsme si dali ještě kolínka na sladko a pak jsme se ubrali ke spánku.

Další den byla cesta asi nejnáročnější. Nejspíš to bylo hlavně tím, že už jsme ujeli asi 200 km, ale také asi tím, že už nám docházelo jídlo... Jeli jsme přes hrad Kámen a přes Pacov, kde jsme doufali, že snad bude mít otevřeno nějaká samoška. Díky tomu,

Kdo s koho (Vávra proti Kvíčalovi)

že si Kule rozbil koleno a ruku, jsme se konečně naobědvali. Takže je pravda, že všechno zlé je k něčemu dobré ☺. Pokračovali jsme kolem Velkého Bláníku (na rozhlednu jsme nešli, páč bysme to nestihli), až jsme konečně dojeli do vysněného Benešova u Prahy. Vlakem jsme se dostali do Prahy, udělali kolečko a rozjeli se vstříc životu bez šlapání ☺.

Z paměti snad alespoň trochu slušně vylovil
Jirka (alias Věšák)

Cyklovýprava

15. dubna 2007

Sešli jsme se v Braníku na nádraží. Postupně dorazil Srn s Hlukem, Věšák, Tatouch, Kule a Pepa. Píbižuch nepřišel pozdě, jel totiž vlakem z Hlavního nádraží.

V Dobříši v supermarketu jako obvykle všichni dokoupili zásoby jídla. Z Dobříše musíme odjet směrem na Rosovice, Pičín a Hluboš. Cestou se nám ztratí Tatouch, ale pak se mobilem dohledáme. Z Hluboše jedeme přes Bratkovice a Drahlín do Obecnice. V Drahlíně obdivujeme výstražnou dopravní značku. Je na ní namalované otočené auto ve vzduchu. V Obecnici začínáme stoupat po silnici do vojenských lesů (lesů Zdaravášových). Chvilu opravujeme Srnovovo kolo a obdivujeme vodní nádrž na pitnou vodu Octárna. Škoda že se zde nedá koupat. Po nepříliš frekventované silničce dojíždíme k hradu Valdek. Zde se kocháme a obědváme. Zdaravášovy lesy opouštíme u Felbabky a sjíždíme do Rejkovic. Nabíráme trochu železité vody na nádraží v Rejkovicích. To už máme za sebou něja-

kých 60 km a kopec pod Plešivcem je pro nás dost vysilující. Z Klínku jedeme po červené směrem na Křižatky, rozcestí u Komorska, Pod Provazcem, Kuchyňka, Nad Chlumeckým polesím, Vysoká Jedle a Stožec. Zde bohužel nelze pokračovat po hřebenové silnici. Ta vede do bývalé raketové základny. Sjíždíme z hřebene a jedeme severním úbočím Hřebenů až do Haloun. Opouštíme lesní cestu a jedeme po silnici až do Řevnic, kde trochu bloudíme, ale nakonec nacházíme správnou cestu a jedeme do Dobřichovic a Všenor. Překonáváme Berounku po železničním mostě. To už se únava pomalu projevuje, a tak navštěvujeme naši oblíbenou cukrárnu v Černošicích. Cesta podle Berounky je nám již důvěrně známá. Za soumraku dojíždíme do Prahy. Máme za sebou téměř 120 km. Pod Barrandovským mostem se s náma rozloučí Tatouch. Na druhé straně Vltavy se rozdělíme na 2 části, já s Věšákem jedeme domů po nábřeží, zatímco Píbi jede na Budějovickou společně s Hlukem a Srnem. Uff a je to za námi.

Kule

Voda I.

Sušice – Strakonice

27. – 29. dubna 2007

Sraz byl někdy v pátek večer Na Knížecí. Nasedli jsme do autobusu. Čekáme, kdy už se konečně rozjede. Nastartoval, pohnul se, zatáčí a pak zastavuje. Řidiči se totiž nějakým zázrakem podařilo šprajcnout autobus mezi dvě betonové bariéry. Pořád stojíme. Nakonec vylézá pár lidí ven tlačit. Povedlo se. Autobus se uvolňuje a vyrazíme.

Horko. Nesnesitelné. Také někteří spolujezdcí jsou nesnesitelní (žejo, Franto:-)). Jak dlouho ještě asi pojedeme? To nikdo nedovede s určitostí říct. Hodiny se vlečou. Tak, no konečně. Motor zastavuje. Sypeme z autobusu svoje loďáky. Házíme je na záda a jdeme.

Na louce nás čeká překvapení v podobě potoka. Většina ho překonává bez potíží. Zdá se, že to odnesl jen Čocký loďák.

Naše první nocležiště má podobu kempu. Je už celkem tma. Někteří, zvyklí zřejmě na luxus, staví stan. Někteří pak tropika. A někteří (kdo to asi tak mohl být...) staví houby, protože si zapomněli tyčky a podlážku. Později večer se rozdělal oheň na jednom z připravených ohnišť. Večeříme a posléze jdeme spát.

V noci je strašná zima. Aspoň tedy těm už zmíněným, co spí pod nuceným širákem, s tropikem pod sebou. A zejména pak Čoče, co leží v ultralehkém spacáku, jelikož v tom jejím chrní bratr. Skoro jsme se nevyspaly, my zapomnětlivé Ještěrky. Nakonec, až k ránu, jsme ale našly jedno řešení. Naše (dvojčat) spacáky jdou sepnout v jeden jediný velký. Tudíž jsme se do něho tedy vmáčkly tři. Zbytek noci prospáváme celkem v pohodě. Až do svítání. To už se nám nějak spát nechtělo. Možná kvůli zbytkové zimě. Začaly jsme si povídat. Ovšem některým v naší blízkosti to asi moc jako povídání nepřípadalo. Jak se nám pak ráno rozzlobeně svěřili.

Snídáme opečené zbytky z večere, v lepším případě pak závin. Poté jsou rozděleny

Pod hradem Rabí

lodě, pádla a háčci. S kým kdo jel, tady psát nebudu, to si doufám všichni pamatujete (někteří možná až moc dobře;-)). Za chvíli spouštíme lodě na vodu a vyplouváme. Netrvá to dlouho a je slyšet první jez. Průzkumníci vyrazí na průzkum. (Omlouvám se, ale nedokážu to popsat líp, neznám potřebná slovíčka.) Uprostřed je kus jezu oddělený betony. To, že tam voda padá asi z metrového schodu, zdá se, nevádí. První odvážlivec je Alfons, bez loďáků a bez háčka. Pomalu připlouvá blíž. Všichni napjatě pozorují, co se bude dít. Tento jez, jako i ostatní další, je samozřejmě v průvodci popsán jako nesjízdný. Alfons se pomalu a bokem lodí přibližuje ke schodu. Jana ho potichu prohlašuje za blázna. Ten se už rychlými přitahy pádla směruje přesně napříč mezi betony. Zadržujeme dech. Alfons skáče poboku z výšky, i s lodí samo sebou. Plácnutí o vodu a rychlé srovnání kanoe přídí dopředu. Akce se zdařila.

Vrápenec a jeho sud v ranním rozbřesku

Chystá se Turbo. Nevypadá to až tak těžce. Přesto byl zatím Čoče sjezd zakázán.

Pokračujeme v cestě. Ukázalo se, že jezů, co bude nutné, nebo spíš možné, sjíždět tímto neobvyklým způsobem, bude víc. Příští směla jet i Čočka.

Tak nám plavba, přerušovaná zákeřnými jezy, příjemně utíká. Dávno je za námi i oběd. Chystáme se hledat místo na přespání. Jako naschvál nic nemůžeme najít. Ono to vždycky vypadá dost slibně, než si místočko pořádně prohlédnete zblízka. Tak kupříkladu z nádherné, rozlehlé posekané louky s výhledem na západ slunce se

Jana s Vidličkami a Kotlíkem

vyklubalo prachobyčejné pole. Potom jsme uviděli pěknou travnatou plošinku. Když jsme přijeli blíž, vyskočily opodál nějaké chatky. Pak jsme přistáli před kopřivami a bahnem oplývajícím pláckem. Vypadalo to totiž, že nahoře by mohl být kus rovného lesa. Ale ono ne. Jen železniční trať. Nakonec jsme však přece jenom někde zastavili a vyškrábali se nahoru na kopeček na kraj lesa. Místo to bylo celkem ucházející.

K večeri bylo miláno. Potom se ještě přiložilo na oheň a my si sedli okolo. Turbo se ujal kytary. Dvě malé Klíněnky (teď Vidličky, pokud vím) nebyly kupodivu moc unavené. Když je Jana zaháněla spát, žadonily ještě o pár písniček. Tak jsme jim s Čočkou nechaly zahrát takové hezké na dobrou noc;-) Tatouchovy morbidní Václavky a Točí se, točí nikdy neklamou. Já s Čočkou jsme pak taky zalezly na kutě. Chvilí nám to trvalo, protože Tereza usnula ve (už dvojitém) spacáku a odmítala se posunout. Pak ale zavíráme oči i my a zbytek zřejmě za okamžik také.

Ráno nastaly mírné komplikace s jídlem. Frantík nemá snídani a Ještěrky zjistily, že mají (díky Magdě) asi o jeden závin míň a (díky Čočinýmu loďáku) o pár rozmoče-

ných buchtíček víc. Byly tvarohové. Snažily jsme se je opéct, ale stejně to byl hrozný, rozbředlý humus. Nakonec skončily v ohništi. Ani hořet nechtěly.

Po jídle se znova nasedá a odplouváme. Na řece je ještě pár zajímavých jezů. Ten se schodem si sjela i moje sestra Tereza. Pak někdy později zastavujeme na oběd. U břehu nás svou vůní přivítala mrtvá slepice a jedna ryba (taky po smrti). My jsme jim ale odmítli dělat společnost a raději jsme se odebrali na jakýsi kamenný zbytek mostu. Tam pak Alfons zaříkával počasí. Také se jako vždy obchodovalo s jídlem a vzduchem poletoval kus okurky. Najedli

jsme se a nasedáme zase do lodí. Míříme (stále) do Strakonice.

Už se blížíme. Jedeme tradičně celkem svižně, abychom stihli vlak. Ve městě nás pak kus cesty oblažoval smrad (alespoň pro většinu) z pivovaru. Přistáváme a vytahujeme loď. Výlet se tak chýlí ke konci. Vlak jsme stihli a podařilo se nám i usadit se. Hrajeme novou kostkovou hru - na průměry. Tak to pokračuje až na Hlavák. Pak kolečko a ven z vlaku. A pak hurá domů.

Počet lodí: 9

Počet vodních bitek: 1

Počet cvaknutí: 0

Počet jezů: nespočet

Zapsala Petra

Voda II.

I. část: Vyšší Brod – Český Krumlov

4. – 6. května 2007

Když jsme přijeli do kempu ve Vyšším Brodě, byla již tma, a tak jsme začali urychleně stavět tropiko, ale jak už to tak většinou stává, zatímco všech-

Maso je Pibižuchova nejoblíbenější zelenina

na tropika ostatních už stála, Pytlíci se hádali (spíš jsme byli líní) o to, kdo bude kolíkovat, kdo držet tyče, kdo bude zítra brát tropiko... No zkrátka a dobře náš stan stál v době, když už šli ostatní (po Večerníčku) spát.

Celou noc pršelo, a tak nebylo divu, že když jsem se ráno probudil, můj spacák byl navenek kapánek mokrý, protože mi přes noc čouhal igelit ven a voda tak pěkně stékala po igelitu až k mému spacáku. Který se ale osvědčil, protože pojmul opravdu velké množství vody.... :D

Když nastalo ranní vstávání, tak ještě pořád kapaly kapičky H₂O (pro Kuleho) a my jsme zjistili, že kromě spacáku je kupodivu mokré i tropiko, a tak začala šarvátka mezi mnou, Vojtou (Hlukem), a Srnem

(Davidem) o to, kdo ponese náš mokrý příbytek. Nakonec jsme se domluvili na střídán tropika po dnech.

Ve zdejší kempu bylo kromě nás hodně „vodáků“ kteří se vyznačovali plastovými loděmi, láhví rumu v ruce, maskáčovým oblečením (aby byli na vodě nenápadní) a klouboukem (taky maskáčovým), které jsme my PYTLÍCI nazvali dřevišťaty (od slova dřevoš – {od slova dřevo}). Konal se zde taky jakýsi sjezd Volkswagenů brouků, starších aut a motocyklů.

Poté co jsme si důkladně prohlídli tyto stroje, rozdali si pádla, vesty, lodě a kanystry (na mě zbyl nejhorší kanystr, co z něj teče), jsme se vydali na vodu. No, pak jsme jeli volejem, peřejemi, volejem, peřejemi, pak dojeli k jezu, který jsme úspěšně překonali, pak zas volejem, pak byly nějaký jezy, vždyť to všichni znáte, škoda trávit čas takovými nezáživnými rečmi...

No a tak jsme jeli, jeli, cestou jsme potkali 5 tlouštíků na raftu, kteří byli oblečení do černobíle pruhovaného kroje jako zloději a měli větší ponor než Titanik, pak zas partu veselých vodáků. No a postupně jsme dojeli až do Českého Krumlova, kde jsme si dali oběd pod „širým nebem“ (jedli jsme pod stromem, protože pršelo :D) a poté, co Papínek (Mat) dopapínal, jsme dojeli do pár kilometrů vzdáleného tábořiště, kde jsme se potkali s Hrochem a jeho druhou polovičkou :D. Tady můj zápis končí, předávám slovo.

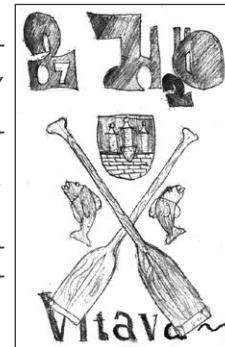
Hluk

Voda II.

II. část: Český Krumlov – České Budějovice

7. – 8. května 2007

S Hrochem jsme se k sestavě Kule a Pytlíci (Mat, Hluk, Pepa, Srn, Pibi) a Štíři (Vláda a Vavřík) připojili až v neděli večer, takže moje vyprávění může začít až tady. Teda asi by stála za zmínku i chvilka před připojením, protože Kule strategicky vybral na přespaní romantické zastrčené místo pod Krumlovem. My s Hrochem jsme proto museli jít kilometr mokrou travou a vloupat se do čističky odpadních vod. Pod Hrochem se propadla branka, tak to šlo docela hladce. Taky jsme se z ní

ještě museli vyloupat, abychom se k nim dostali. Pak už nás ale čekal fajn večer s kolínky a kytarou. Hudba byla pestrá. Asi za hodinu se nám podařilo dát dohromady celkem jednou celou písničku a u dalších pěti písniček první sloku. Tak jsme to radši vzdali a šli spát.

Ráno bylo taky fajn a taky s kolínky. Ty kluci ale nakonec odmítli a kdosi je zakopal. Sluníčko, jak Aladin alias Kule předpověděl, svítilo a my se vydali na cestu. Každý, až na Vládo-Vavříní posádku, měl luxusně svou vlastní loď. Jestě než jsme ale stačili

Pracovní setkání bylo zakončeno slavnostním rautem

Vavřinec a Matěj ve šlajsně pod Vyším Brodem (foto z prvního úseku vody)

kousek ujet, se strhla první vodní bitka a hned přinesla své ovoce. A po tom, co kluci pomohli Pibižuchovi vylejt vodu z potopené lodi, jsme se vydali konečně dál. To už se jelo (až na pár dalších vodních bitek a jeden jezík) celkem klidně. Večer jsem se usídlili v lese a vrhli se na Hrochovo maso. Vonělo dost nevábne, ale Kule, vysoce kvalifikovaný pracovník Výzkumného ústavu potravinářského, ho označil jen za lehce

Kyklop Kule

„unavené“. Sám si pak s klukama udělal ještě „unavenější“ párky, ale kupodivu z toho všichni vyvázli ve zdraví. Večer se u ohně hrála hra o nejdrsnější zranění. Na prvních dvou postech se umístili Hluk s rozdrčenými předními zuby a Hroch se zašitou oční bulvou.

Poslední ráno začalo deštěm a hned po něm další bitkou (tentokrát šiškovou). Vyrazili jsme už v 11 hodin a vydali se směr České Budějovice. Jelo se příjemně, jen by tam nemuselo být tolik přetahovacích jezů. Ale odměna za námahu byla velkolepá. V Budějčkách na nás totiž čekala Ahalberto-Píbo-Vavřiní maminka s třemi obřími koláči. S plnými břichy jsme se pak vydali rovnou přes Plzeň do Prahy. Celé tři hodiny jsme hráli kostky (Pepa nás nakonec všechny rozdrtil) a chodili se na chodbu ochlazovat (v první třídě je totiž hrozná vedro). Na Hlaváku nám pak už jen Píba rozdál kartičky a kroužkem jsme se rozloučili.

Z prstu si vycucala: Anička

Pytlíči cyklodružinovka

16. června 2007

Po velkém plánování jsme zjistili, že na výpravu mohou jen 2 Pytlíci. Pibi a Mat. Což rozladilo Pibižucha, který byl jako jediný Pytlík na srazu s Ginkgem. Nakonec jsme se dohodli na jednodenní výpravě na kole. Odjeli jsme v sobotu ráno v 8:15 z Hlavního nádraží rychlíkem do Rokycan. Pibižuchovi vlak překvapivě neujel. Na Smíchově ještě přistoupil Tatouch. V Rokycanech nejdříve Pibi s Matem nakupují v obchodě zásoby na dlouhou cestu. Nakonec jsme opravdu jeli docela daleko: 109,5 km, 16,7 km/h průměrná rychlost, 58,4 km/h max. rychlost, 6 hodin a 14 minut čistého času jízdy (kdy se kolo točilo).

Z Rokycan jsme vyrazili po polní cestě pod vrch Kotel, 575 m. n. m., a dále na Rakovou. Cestou jsme potkali rytíře, Červenou Karkulku, vodníka a spoustu dětí.

V Rakové hráli žáci fotbal. Vzpomněli jsme si na táborový zápas mezi námi a mirkovickejma klukama, který Tatouch pískal. (tenkrát jsme díky Vrápencovi, Sporyšovi a Qíkovi vyhráli). Jedeme k Neslivskému rybníku. Pod hrází je ohniště; je to docela romantické místo. Kus se vrátíme do kopce a pak sjždíme do Konratic. Cestou míváme rezervaci Hádky. Za Kornaticemi nás čeká prudké stoupání do Mešna. Zde je docela zajímavý kostel s neomítnutých cihel. Pokračujeme přes Lipnici, Těhovicce a Hořehledy a přes opět slušný kopec do Mítova a Nových Mitrovic. Tatouch je již značně hladov. Ostatně blíží se 13. hodina, a tak u hezkého rybníčka obědváme. Pibi si rozumí s paštikou a několikrát ji vyválí po zemi, než se mu ji podaří rozetřít na housku. Probereme Lysenka a Lepešínskou, sovětské vědce bojující s Morgan-Mendelovskou buržoazní pavědou, kte-

Start na náměstí v Rokycanech

rou také někteří pomýlení autoři nazývají genetika. Řádně posilnění vyrazíme na další cestu. Přes Čížkov, Radošice, Starý Smolivec a Pozdýni přijedeme k rybníku Hvoždánské háje. Tatouch a Kule dávají koupel. V Hvoždanech nabíráme pitnou vodu u jedné hodné babičky, která nám ji napumpuje ze své studny. Později se Pibižuchovi zdá být voda smradlavá. Naštěstí mám láhev od citronové Mattoniho kyselky, a tak smrad necítím:-) Z Hvoždán jedeme po hlavní silnici, která je však v sobotu po obědě docela volná, do Březnice. V Bobovicích před Březnicí je zajímavý historický kostelík. Z Březnice vyjedeme ne zcela správnou silnicí, a tak si krátíme cestu přes částečně sklizené řepkové pole. Jedeme mírně zvlněnou krajinou přes Chrást a Modřovice do Třebeska. Zde Pibi definitivně vylévá svou vodu a doplňujeme vodu z vodovodu u jedné hodné paní. Čeká nás slušné stoupání do Vysoké u Příbramě a sjezd do Bohutína. Z Bohutína vyjíždíme nedávno otevřenou cestou (ministřyní Parkanovou) k Pilské nádrži ve vojenském újezdě. Sjíždíme do Obecnice a sledujeme celou dobu dráhu dešťového mraku. Tudíž na nás z něj stále přší,

zatímco za námi je již slunečno:-) Při sjezdu do Obecnice vezme vítr Pibimu brašnu z řídítek. Musí se pro ni vrátit notný kus zpět. V Obecnici posílám dotaz na spojení Hořovice – Praha na t-mobile info. Nejdříve mi dojde sms, že vlak jede ve 4 hodiny ráno. To nás vyděsí a přemýšlíme, jak přespíme v lese bez spacáku. Udělám druhý pokus a místo 20, čas odjezdu, píšu 1930. Takto zadané číslo již vede ke správnému výsledku. A v 18:25 dostávám zprávu, že rychlík z Hořovic odjíždí v 19:48. Do Hořovic je to cca 17 km a to přes masiv Brd. Po chvíli váhání se rozhodujeme zkusit vlak dojet. V 19:10 jsme na vrcholu u odbočky na Tok. Začíná rychlý sjezd (max. rychlost téměř 60 km/h) přerušovaný jen kratším kopečkem před hradem Valdek. Cestou už nikde nestojíme. Jen občas trochu přibrzdíme, vyžaduje-li to stav cesty. Například příčný práh v prudkém sjezdu nás všechny dost překvapil, Mat se vrací pro ztracenou flašku. A hurá dál. To už jsme v Komárově a padáme z mírného kopečka stále průměrnou rychlostí 30 km/h. Na nádraží v Hořovicích dorážíme ještě asi 9 minut před odjezdem vlaku, stačíme ještě v klidu koupit lístek a nastoupit i s koly do volného rychlíku do Prahy. Tak to bylo akorát. Žádné velké prodlevy. Dojíždáme poslední zbytky jídla, sladkostí a pomerančů a jsme spokojeně vláčkem unášeni ku Praze. Tatouch nás opouští na Smíchově, zatímco Pibižuch, já a Mat dojedeme na Hlavní nádraží.

Zapsal Kule

Jarní sraz

25. – 27. května 2007

Jako obvykle byl sraz poslední víkend v květnu, a to společně s Ginkgem. Byli jsme na Ploučnici kousek pod Hradčany. Netradiční byla jen „velmi sporá“ účast z naší strany. Vyráželi jsme proto ve spojených družinkách od vlaku v Doksech (Alf, Matěj, Vávra, Čočka, Pavlína a já) nebo od autobusu z Hradčan (Kule, Pibižuch, Plác, Komár, Matěj, Franta). Naštěstí nás posílili Horác / Máša a spol., Strach a spol. a Saša. Ginkgařů však bylo i tak nepoměrně víc. Mezidružinové klání bylo motivováno pohádkově a vítězství v něm uchvátilo i letos Ginkgo. Počasí bylo horké, a tak jsme kromě hry a slavnostního ohně trávili čas také mácháním v Ploučnici nebo Máchově jezeře (to při návratu na vlak).

O výpravě vydali prohlášení někteří její účastníci, tato prohlášení budiž zveřejněna bez redakčních úprav:

- ♦ *Měla jsem rozvázanou tkaničku a jsem od toho jako prase!!! Líbila se mi řeka – ovšem jen u mola.*
(Pavlínka)
- ♦ *Trochu nízká účast ... Dejme tomu, že legenda byla pro mladší, ale jinak ... docela v poho.*
(Čoči)
- ♦ *Hra byla pro menší, ale některé postavy byly docela dobré. Koupání bylo fakt „cool“.*
(Matěj)
- ♦ *Těsná výhra Krahujců. Hodně kopřiv!*
(anonym)
- ♦ *Ploučnice je krásná řeka, má malebné okolí plné bažin a kopřiv. Někdy bychom na ni měli jet na vodu.*
(anonym)
- ♦ *Bylo to hrozně drahé!!! Nezbylo mi na magici 3 boostery.*
(Komár)

zapsal Tatouch

Plác s Plácaty (Hádaty) – Matěj, Komár, Franta – na cestě Kamennou roklič

Kůň

Kůň je nekolový dopravní prostředek, dříve všeobecně využívaný, v současné době je provozován spíše pro zábavu. Nelze vyloučit jeho opětovné masivní používání v budoucnosti.

Vzhled

Kůň je dopravní prostředek poněkud neobvyklého tvaru zhruba 2 m vysoký, 2,5 m dlouhý a 0,5 m široký. Hmotnost se pohybuje mezi 400–800 kg. Nejvýše položená je takzvaná *hlava*, která obsahuje řídící jednotku, kamerový systém a detektory zvuku. Dále na ní jsou ventilační otvory a otvor pro doplňování paliva.

Pod hlavou je tzv. *krk*, což je v podstatě malý jeřáb, který je na sedmi vnitřních spojích schopen hlavu zvedat, otáčet a naklánět ji do všech směrů podle potřeby. Krk bohužel není teleskopický.

Krk je připojen k *tělu*, což je základní konstrukční blok. Většinu těla zabírá zásobník paliva a systém jeho zpracování, systémy chlazení a další. Pod tělem jsou *nohy*, které obstarávají vlastní pohyb koně. Skládají se z různých dlouhých tyček spojených klouby, kterými pohybují tzv. *svaly*. Ty jsou funkcí podobné hydraulickým pístům, jen princip činnosti je poněkud jiný.

Celý kůň je potažen kvalitní kůží s vyhříváním.

Jízda

Zvláštností jízdy koňmo je, že jezdec nesedí uvnitř koně, ale na něm. Kůň je vybaven samonavígačním systémem, takže pokud často jezdíte určitou trasu, nemusíte se vůbec věnovat řízení a bez problémů si můžete za jízdy číst nebo telefonovat.

Při jízdě se nejvíce projevuje stav řídící jednotky. Některé si vynucují doplňování paliva bez ohledu na přání jezdce nebo reagují na snahu o řízení velmi nepřijemným způsobem. Ovšem dobře na-

programovaná jednotka je většinou velmi spolehlivá a pokud se projevuje neobvykle, je nezbytné zjistit důvod problému. Většinou postačí doplnění vody nebo krátká přestávka. Někdy však bývá nezbytná korekce chování, například pomocí stimulace dotekových čidel pod kůží.

Rychlost a dojezd

Základní rychlostí je *krok*. To je způsob pohybu, kde jsou tři nohy na zemi a jedna ve vzduchu. Rychlost je cca 5–8 km/h, vytrvalost několik desítek km. Tento způsob pohybu jako jediný nevyžaduje od jezdce žádnou zvláštní námahu ani aktivitu. Rychlejší pohybem je *klus*, při kterém se střídají dvě a dvě nohy. Rychlost pohybu je kolem 10–15 km/h. Touto rychlostí je kůň schopen jet cca hodinu, pak je nutné zpomalit nebo zastavit kvůli ochlazení a v létě i doplnění vody. Na kratší vzdálenosti je

možné použít *cval*, kdy kůň dosahuje rychlosti kolem 20–30 km/h a vydrží zhruba několik minut. V případě potřeby je možné jet *tryskem*, to je nejrychlejší způsob pohybu koně, kdy rychlost dosahuje 60–70 km/h, ovšem vytrvalost je pouze pár set metrů, poté je nutné nechat koně pár minut jít krokem

kůň kvůli uklidnění a stabilizaci pohonného systému.

Rychlosti nejsou proti ostatním dopravním prostředkům nijak závratné, ovšem na druhou stranu má kůň již v základní výbavě náhon 4x4 a je schopen jízdy i ve stoupání kolem 50–60%. Umí také plavat, skákat a překonávat velké terénní nerovnosti, polomy atd. Lze za něj i zapřáhnout vozík, kládu nebo jiný náklad a tím jeho využitelnost velmi stoupá.

Nevýhodou koně je, že nemá brzdy (nelze je ani dokoupit) a pokud se rozhodne nezařadit, máte problém.

Spotřeba

Kůň spotřebovává výhradně paliva z obnovitelných zdrojů. Základ tvoří tráva, jádro a voda. Tráva v létě roste všude, na zimu je nutné obstarat sušenou (seno). Výhodou je relativně levný provoz koně, ovšem problém je nutnost doplňování paliva i v době, kdy koně nepotřebujeme. Je to dané tím, že systémy koně nelze vypnout. Tento problém se u dopravních prostředků se spalovacím motorem nevyskytuje.

Emise koně jsou plynné, kapalné i tuhé. Plynné neuvažujeme, jedná se o vodní páru, CO₂ a malé množství metanu. Kapalné emise kůň vypouští podle potřeby několikrát denně v objemu 1–2 litry naráz. Tuhé emise jsou někdy problém, například velkou hromadu na náměstí jen málokdo srdečně vítá.

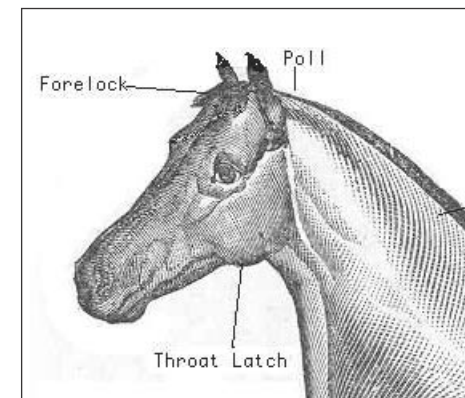
Péče a údržba

O koně se pečuje podobně jako o ostatní dopravní prostředky. Zhruba jednou měsíčně je dobré podrobně zkontrolovat a upravit koni kopyta, což je zařízení podobné pneumatikám s tím rozdílem, že kopyta se sama obnovují. Výhodou koně je self-repairing systém, kdy se drobná poškození sama opraví. Typicky škrábance na kůži, drobné závadky v pohonném systému... Větší problémy je nutné svěřit odborníkovi.

Ceny oprav jsou někdy hodně velké, problémem jsou i náhradní díly, většinou nejsou k dispozici. V případě opravdu vážné-

ho problému je někdy nutné koně vyřadit k recyklaci a obstarat nového.

Na tuning je kůň naprosto nevhodný. Křídlo a hi-fi soupravu sice je možné namontovat, ale výsledný efekt pravděpodobně nebude splňovat očekávání.

Ceny a doplňková výbava

Pořízení běžného koně přijde zhruba na 20–200 tisíc korun podle typu, stáří, vlastností a očekávání. Pokud se o koně nechcete nebo nemůžete starat sami, lze ho za poplatek kolem 3–5 tisíc měsíčně umístit ve veřejné stáji (obdoba garážových stání).

V případě pořízení koně budete potřebovat i doplňkovou výbavu jako ohlávky, vodítka, sedlo, čištění, různé přípravky na opravy drobných závad atd.

Celkové náklady za život koně (zhruba 20–25 let) mohou být kolem 1–2 miliony korun, což je podobné jako u auta.

Shrnutí

Kůň je alternativní dopravní prostředek vhodný zejména pro volný čas, jako zdroj zábavy a také kontaktů se zajímavými lidmi. Můžete se s ním setkat zejména na venkově, ale i policie v některých městech oceňuje jeho nesporné výhody.

Pokud máte zájem o více informací, hledejte na specializovaných webech.

Redakčně kráceno, celý článek v původním znění na adrese www.dfens-cz.com

Od podzima jsme se začali scházet na volejbal. V klubovně zatím pokračovali v řadě-ní instalatéri. Pod záminkou, že vyměňují stoupačky, pronikali do všech prostor téměř každý den a za sebou zanechávali prach a maltu. ●●● Na zimáku jsme byli nad Libínským sedlem v lesácké chaloupce. Sněhu bylo pomálu, a tak jsme se věnovali pěším túrám nebo soubojům na ledě. Na krátkou návštěvu přijel i Maďal. ●●● Pololetky jsme trávili v Jizerkách v Desné. To už bylo sněhu dostatek, tak jsme se věnovali i lyžování. ●●● Proběhla společná hra pražských uniáckých oddílů a Ginkga. Hlavním organizátorem byl Jelen z Modrého kruhu a Ufon z Káňat. Na přípravě se podíleli i Klouzek, Dejv, Alfons, Magyal a Kule. Honili jsme zpropadeného zahradníka. ●●● Na zimním puťáku nás bylo tentokrát jen dvakrát pár. Jeseníky nás přivítaly opravdu polárním počasím plným jedné souvislé větrné smršti. ●●● Na schůzkách Hadů se začal objevovat Hroch. Spolu s ním se začla objevovat i Anička. ●●● Udeřila vedra. Jaro zapomnělo, že má být, a přenechalo vládu rovnou nejparnějšímu létu. ●●● Velikonoce proběhly v komorní sestavě a na ko-

lech. Objeli jsme podstatnou část jižních Čech a jižní Moravy podle hranic a pak se vydali přes děsivé kopečky do Benešova u Prahy. ●●● Na první vodu jsme vyjeli na Otavu a jeli jsme ji zpod Sušice do Strakonice. Podstatná část kotrčníků se věnovala rozbíjení lodí a skákala šlajсны bokem. ●●● Poměrně nenápadně jsme se začali scházet na Letné na frísku. ●●● Druhá voda byla čtyřdenní a byla na Vltavě. Jeli jsme z Vyššího Brodu a značná část účastníků skončila už po dvou dnech v Krumlově. V neděli tak bylo více lodí než účastníků. Pak přijel Hroch s Aničkou a obrátili poměr ve prospěch lidí (10:9). ●●● Opět jsme se zúčastnili orientáku Škadoku. Jenže jsme si před tím v noci dali Bednu. Výsledky vypadaly podle toho. ●●● Ač to tak dost dlouho nevypadalo, instalatéri vyklidili po dlouhé řadě měsíců pole. Ještě než jsme stačili pouklízet, začli jsme vyrábět rytířské štíty a meče na tábor. ●●● Jarní sraz chystalo Ginkgo a byl na Ploučnici. Sucho a parno pokračovalo. Málem jsme tam lekli. ●●● Pytlíkům narostly místo nožiček šlapky. Pokud

se je podaří dostat na výpravu, tak leda na cyklo. Během jara byli na Brdech (Dobříš – Valdek – Praha) a pak okolo Brd (Rokycany – Blatná – Hořovice). ■

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org. Vydáno nákladem 50 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla je příště v 16:13. Obrazový materiál: Foták & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvrací. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!